

Irina Bjørnø
Kaleidoscope

Irina Bjørnø
Kaleidoscope

«Издательские решения»

Bjørnø I.

Kaleidoscope / I. Bjørnø — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-962097-2

Magi og realisme set fra en skæv vinkel... I bogen kan man fornemme hverdagens virkelighed — uden lyserøde briller. Man møder en kavalkade over kendte personer, bliver involveret i deres livs intriger, oplever det moderne Rusland uden kommunisme og det nuværende Danmark med store udfordringer og kriser. Forfatteren Irina Bjørnø har stor livserfaring fra både det kommunistiske Rusland — og det moderne, liberalistiske Danmark. Hun bruger virkelige historier fra sit eget liv som udgangspunkt.

ISBN 978-5-44-962097-2

© Bjørnø I.
© Издательские решения

Содержание

Indledning	6
Bjørne Øen	7
Ballerina	10
Piloten	14
Конец ознакомительного фрагмента.	18

Kaleidoscope

Irina Bjørnø

Proofreader Inger Guldborg

© Irina Bjørnø, 2019

ISBN 978-5-4496-2097-2

Created with Ridero smart publishing system

Indledning

*De er store og små, som støv i mikroskop
De 29 ligger på papiret
Og samles ind i bogen Kaleidoscope.*

Alle mine historier er forfatterens egen fantasi. Alle sammenfald af navne og begivenheder er helt tilfældige.

Irina Bjørnø

Min stil er “Den Magiske Realisme”, hvor virkelighed og fantasiverden er flettet sammen i en ny historie.

Hver aften beder jeg for de mennesker, som hjælper mig med mine bøger.

Lad deres liv være glad og let, lad deres dage være fyldt med sol og smil, lad deres arbejde og forretninger være succesfulde og lønsomme, lad deres kroppe være sunde, og må deres ånd være stærk og lad deres familier være lykkelige. Lad min taknemmelighed finde plads i deres hjerter.

Jeg beder for min mand, Leif Bjørnø, mine redaktører: Inger Guldborg, Eva Holskov, Janne Richardson, Francoise Pace, Galina Vasilieva. Jeg beder for mine mange, mange venner, som værner om mig og giver mig ro til at skrive – forfatterens arbejde er en meget ensom affære. Jeg ved, jeg er i deres hjerter. Jeg vil ikke nævne dem her – for så bliver bogen fyldt med navne fra hele verden. Jeg beder for dem alle hver aften.

Jeg beder for min far og min familie. Jeg beder for min lille hund Bella og for fuglene i haven, der synger for mig, når jeg har en lille pause. Jeg beder for vinden og for regnen, som altid giver mig følelsen af, at jeg er i live. Jeg beder for havet og for solen, der altid giver mig energi og gør mig stærkere. Jeg beder for min cykel, der holder mine ben stærke, for mine løbe – og dansesko, som giver mig mange, glade oplevelser. Jeg beder for hele Danmark, som giver mig ly og mulighed for at skrive. Jeg beder for stjernerne på himlen, der sender mig drømme med nye historier hver nat, og jeg beder for vores smukke, fredelige planet.

Til slut beder jeg for Dig, min kære læser, fordi jeg skriver alle mine historier specielt til DIG!

Nyd bogen! “Kaleidoscope” vil vise dig verden fra mange forskellige og uventede sider. Vær så god!

Bjørne Øen

Bjørnen var gammel. Han havde boet i Alaska i over halvtreds år, og nu følte han, at hans tid var kommet. Han accepterede ikke, at han var gammel, men det var blevet sværere at fange laks og at stå i timevis i det iskolde vand fra bjergene. Før den kolde vinter spiste han kun lakserognen. Som bjørn vidste han instinktivt, at disse røde, skinnende æg, som var i de drægtige fiskemaver, var fyldt med livskraft og livsenergi.

Kødet fra disse fisk var uspiseligt, ildelugtende og hårdt. Laksens sidste anstrengelser for at vende tilbage til gydepladserne, lignede "Kamikazaernes" sidste kamp. Bjørnen havde ofte set, hvordan de drægtige og tunge laks kæmpede sig imod strømmen, og hoppede højt for at komme til næste vandhul. Deres indre ønske om at ofre livet for den næste generation, drev dag og nat disse fisk til selvmordstedet. Det var her, den gamle bjørn fangede de afkræftede og udmattede fisk, flænsede deres fyldte maver med sine skarpe klør, og sank alle de levende æg i én mundfuld.

Kaviaren gav ham styrke til at leve og overleve den kolde Alaska vinter i dvale, hvor næsten alle kroppens processer var stoppet – med undtagelse af en langsom hjerterytme og næsten lydløs ånde. Han sov dybt nede i sneen, i sin runde, kropsformede og hyggelige hule indtil foråret. Laksens kaviar gav ham styrke til at overleve frost, sne og sult i løbet af vinterhalvåret. Om sommeren spiste han alt, hvad han fandt på sin vej, mens han ventede på årets højdepunkt – laksens gydning.

I løbet af sine 50 år havde han ofte mødt blødpelsede bjørne, der duftede af sex og begær, og han huskede ikke nøjagtigt, hvor mange nye bjørneunger han var far til – måske hundrede, måske mere. Men nu havde han hverken ønsker om en mage – eller om laksekaviar.

Han følte indvendigt, at hans biologiske ur ikke længere ønskede at dreje rundt, og han begyndte at tænke på Bjørne øen. Alle bjørne ved, at når deres sidste time nærmer sig, er de nødt til at gemme sig fra andre bjørne og den omgivende verden, og finde den specielle Bjørneø, der ligger øde, midt i fjorden omgivet af det iskolde, arktiske farvand på alle sider, og giver bjørnene det sidste hvilested. Øen er lille, overgroet med træer, og kan kun nås ved at svømme. Så bjørnen samlede al sin styrke og drog ud på sin sidste svømmetur. Hvordan han vidste, hvor denne ø lå, var ikke klart. Men den var kendt af alle de brune bjørne, der boede i Alaska.

Da han nåede øen, var hans åndedrag meget tungt og gispende. Hans øjne var blodskudte, og hans tunge gled ud af munden. Han lå næsten ubevægelig i lang tid på stranden, og stirrede på stjernerne. Han var sulten, men orkede ikke længere at søge efter mad. Han lukkede snuden med sin store pote og sov indtil næste morgen. Øen var ubeboet, bortset fra fugle, nogle eger og vaskebjørne. Kun lejlighedsvis svømmede en hval eller bæver forbi, og nogle gange passerede en passagerbåd med kunstig støj og lugt af mennesker. For bjørnen var lugten af mennesker altid forbundet med fare og død, og det kunne den ikke lide.

I løbet af sine 50 år havde han mange gange mødt mennesker, og hver gang havde et sådant møde bragt problemer. Han havde altid overlevet de uønskede møder, men under hans tykke pels, sad flere kugler fast i hans bjørnefedt og gav ham smerter, når han lavede akavede bevægelser. Især når det var kulde og regn. Folk ville sige, at bjørnen havde slidgigt, men det vidste bjørnen ikke, så den behandlede sine sår med spyt og honning.

Natten overgav sig til daggryet, og bjørnen åbnede sine trætte øjne. Morgenen var kold og våd. Vandet var næsten skjult af en tykt tåge, men bag ved tågen fornemmede bjørnen duften af sin fjende – en stærk og ubærlig lugt af mennesker. Der boede ingen på øen, men måske gemte der sig mennesker alligevel – tænkte bjørnen.

Han drak vand fra et lille vandhul og besluttede, at det var bedre at ende sit liv i kamp og dræbe mindst én af disse to-benene fjender – end at dø viljeløst. Han stod på bagbenene og begyndte at snuse kold luft med en hvæsende lyd. Den menneskeskabte lugt kom fra midten af den lille ø. Bjørnen faldt ned på alle fire, og på trods af stærke, tiltagende smerter i det bagerste ben, hvor kuglen sad fast, gik han i den retning, mens han svajede fra side til side.

Undervejs mødte han et ungt pindsvin, som han knuste uden at stoppe op. Bjørnen var på vej til sin sidste kamp mod ærkefjenden. Han forberedte sig til kampen med en heftig knurren, og han rystede aggressivt på hovedet. Pludselig var der en lysning mellem træerne, og han så et hus- eller måske mere en hytte. Den var et forladt tilholdssted for geologer, der vinteren før havde lavet målinger af arktisk luft og sne. De havde her bygget en træhytte til deres udstyr.

Det var sket sidste vinter, mens bjørnen sov fredeligt i sin vinterhule. Nu var hytten tom. Vinduerne var lukket med træplader og døren lukket med en solid bolt. Men huset lugtede stadig af mennesker, og den lugt kunne bjørnen ikke ignorere. Allerede da han nærmede sig hytten vidste han, at fjenden – manden – ikke var der. Men det stoppede ham ikke.

Han måtte ødelægge denne grimme, firkantede trækasse, hvor menneskene havde boet – disse tobenede bjørnemordere. Hvorfor havde de ikke lært, hvordan man laver en behagelig, rund snehule, som er hyggelig og uden skarpe kanter? I stedet havde de bygget denne grimme trækasse med hjørner, selvom deres kroppe var runde ligesom bjørnes? Bjørnen kunne ikke sætte menneskeord på sine følelser, men instinktivt vidste han, at disse byggeprojekter forstyrrede harmonien i skoven. Han oplevede kun runde former omkring sig: runde træstammer, runde sten, runde kroppe af dyrene i skoven og runde fisk i vandet. Alt omkring bjørnen havde fra naturens hånd runde former. Derfor hadede han det, som menneskene skabte.

Han rejste sig på bagbenene og slog med alle sine kræfter på hyttens vægge. Efter flere bjørneslag gav de efter. Hytten kollapsede, da den ikke kunne modstå angrebet fra en 500 kilo tung bjørn. Taget gled til siden, ramte næsten bjørnen på vejen ned, og faldt til jorden med et voldsomt brag. Bjørnen fortsatte stædigt med at ødelægge alt, som kom indenfor hans ubarmhjertige poters rækkevidde. Han havde næsten smadret alt, da han kom på tværs af en trækasse med canadisk øl, som var glemt i hytten. En af dåserne var bristet, og en tyk stråle af øl sprøjtede bjørnen i ansigtet. Det skete så pludseligt, at han overrasket sprang tilbage fra ølkassen og begyndte at gnide sine øjne.

Han brugte sin lange, ru tunge til at slikke sin lædersnude og pelsen omkring den, som var våd af øllen. Pludselig mærkede bjørnen, at han kunne lide denne lidt berusende smag af kildrende bobler. Han fandt en anden øldåse, åbnede den med sin klo, og begyndte at slubre det skummende øl i sig. Snart var alle fireogtyve dåser øl i bjørnens sultne mave. Hans mave begyndte at knurre, og hovedet var pludselig let og boblende.

Pludselig erkendte bjørnen, at han endnu ikke var klar til at dø, og han begyndte at rulle sig i græsset og brølede, som dengang han kun var tre år gammel. Han huskede igen sin sidste mage – en blødpelset “bjørnedronning”, som duftede af mælk og honning – og han fik lyst til hende igen. Øllet havde bragt ham tilbage til de unge dage og givet ham viljen til at leve igen. Han knækkede tre

træer – bare for sjov – og pludselig faldt han til ro. Nej, det var bare en illusion, at han ønskede sig en mage og honning. Han var en gammel bjørn, og hans styrke var væk. Han indså, at livet alligevel var forbi, og at øen var hans sidste hvilested. Han lagde sig fuldstændig udmattet under et træ, lagde igen sin store pote på snuden og besluttede ikke at vågne op igen.

Men den nat drømte han om en kæmpe stor laks, som han nemt fangede, åbnede med sin klo og spiste al dens kaviar. Han havde oplevet denne drøm så virkeligt, at han i søvne begyndte at sutte på sin pote. Ved solopgang vågnede han igen. Solen skinnede gennem tågen, og fuglene sang allerede med sommertoner.

Bjørnen så sig omkring med et nyt syn. Han kunne ikke huske, hvad han havde gjort dagen før på denne ø, men han huskede sin drøm om den kæmpestore, fede laks, fyldt med gennemsigtige, røde, levende, klæbrige og velmagende fiskeæg – og han traf sin beslutning:

Jeg vil svømme tilbage til den store skov med bjerge og floder, hvor jeg kan fange disse laks.

Bjørnen samlede al sin styrke og svømmede væk fra øen. Han svømmede og svømmede – og øen blev mindre og mindre, men kysten var stadig langt væk. Bjørnen var træt, hans pels var våd, men han svømmede stædigt fremad. Han ønskede stadig at leve, at spise kaviar, og at mødes med en blødpelset mage med en duft af honning. Han ville prøve alt dette igen. Måske for sidste gang. Bjørnøen kunne vente!

Jeg mødte denne bjørn i skoven i Alaska, mens han fangede sin kæmpe store laks.

Der mødte jeg ham.

Der fortalte han mig om Bjørnøen.

Hvis du nogensinde kommer til Alaska, så prøv at finde den -Bjørneøen.

Bears Island.

Bjørnø.

Ballerina

Hun sad på en lædersofa og stirrede tomt ud i salen, hvor pigerne dansede foran et stort spejl. Det var et privat kursus i moderne ballet, og i salen var der ca. tredive yngre mennesker. De samles her for at få rettet deres kropsholdning og for at lære de mest grundlæggende ballettrin. Kurset varede tre dage, og det var allerede den sidste dag. Alle var trætte, og kvinden var mere træt end de andre.

Med sine femogtres år – og stærkt overvægtige krop, var det ikke let for hende at lave alle disse spring og piruetter. Nu hvilede hun sig på sofaen og nød at kigge på de dansende “unger”. Hun var ikke jaloux, men det var rart for hende, at beundre de yndefulde kroppe, som udførte elegante ballettrin. Kurset blev ledet af en mandlig balletdanser fra Tyskland. Han var colombiansk bodybuilder, havde en lang hestehale i nakken, kraftfulde skuldre og en tynd hvepsetalje. Han var ikke ung, men stadig smuk i alle sine bevægelser. Dansepigerne i salen – undtagen den gamle ballerina – så på ham med tilbedende blikke, som var han en velsmagende vaffelis med tredobbelt chokolade overtræk.

Hun var selv tidligere balletdanser, men ikke en af de bedste. For mange år siden havde hun været en del af den Kongelige Ballet som ensembledanser, og hendes karriere var sluttet mange år tidligere. Faktisk gik hun på pension som fyrrårig, hvilket er normalt i balletverdenen. Nu boede hun i en lille bitte toværelses lejlighed i centrum af byen – helt alene og glemt. Hendes liv var meget begrænset. En gang om året var der plads og penge til en balletrejse til Italien, og to til tre gange om året gik hun til balletkurser, for at holde sine dansefærdigheder ved lige.

Nu sad hun på sofaen og hvilede sig. Hendes ben og ryg summede og gjorde ondt, men hun ønskede ikke at forlade dansesalen. Hendes store krop passede ikke til ballet mere. Hvordan kan man kombinere et tylskørt med tykke ben? Men hun var ligeglad. Hun betalte penge for glæden ved at danse igen, og for at nyde ballettens bevægelser. De unge danseres tilstedeværelse generede hende slet ikke.

Hun vidste også, at hendes tid som danser næsten var forbi. Det var slut med kroppens lethed, et rynkefrit ansigt og graciøse bevægelser. Selvfølgelig kunne hun sulte sig til en tynd krop, reducere rynkerne i ansigtet med Botox, som stammer fra rottegift. Men indvendige aldringsprocesser, som er usynlige for omverdenen, kan ikke narres med væksthormoner, alkohol eller dyre rynkecremer.

Engang var hun – som de unge dansepiger i salen – tynd, slank, yndig, naiv og troede på evig ungdom. Men som årene gik på dansescenen, blev hendes storetæer ødelagt af de spidse balletsko, og taljen var blevet mere og mere omfangsrig, trods endeløse diæter, faster og udrensningsspiller. Hendes hår var nu gråt og fint, næsten gennemsigtigt – og neglene var skøre. Hendes rødmossede ansigt lignede ikke mere en lille, pudret porcelænsdukke.

Hun havde et par gange været på turné i andre lande med teateret. På en af disse turneer mødte hun den russiske balletdiva, Galina Ulanova, som ikke længere var ung på det tidspunkt, men som stadig dansede perfekt. I sin dans udtrykte Ulanova de gamle, russiske ballettraditioner med klassiske bevægelser, som stammede fra “dansende engle”. Sammenlignet med Ulanovas dans på scenen, virkede den skandinaviske ballet tung og amatøragtig. Og alligevel elskede vores gamle ballerina den, fordi den var fuld af originalitet og improvisationer. Hun fandt den meget mere naturlig end den russiske.

Da hun var femoghalvtreds, døde hendes mor, som hun altid havde boet sammen med, og hendes liv ændrede retning. Hendes mor havde skabt en illusionen om, at hendes datter altid var en lille pige, som aldrig ville blive voksen. Da moderen pludselig døde efter flere års lidelser, vidste datteren ikke noget om det virkelige liv. Moderen havde aldrig fortalt hende om livets hemmeligheder, og derfor følte ballerinaen nu vrede mod sin mor.

Hendes vrede manifesterede sig i hende, så hun gjorde det modsatte af, hvad hendes mor havde prædikeret for hende i årevis. Nu spiste hun alt, hvad hun havde lyst til, og tit startede hun dagen med kaffe og chokoladecake. Hun kunne blive liggende i sengen i timevis og stirre op i loftet, og hun passede ikke længere på sig selv.

Hendes tøj var nu ofte beskidt og laset, neglene var sorte og afbidte, øjnene uden makeup, og det uvaskede, grå hår strittede i alle retninger. I løbet af de første to år steg hendes vægt fra 60 til 90 kg, og hun holdt op med at se sig i spejlet. Hun var “fed-og-færdig” – et gammelt, uinteressant og visnet væsen. Men på trods af det, følte hun sig ikke fri af sin mor. Hvem hun var, og hvad hun ønskede, vidste hun ikke.

Hendes lyst til at danse dukkede kun op et par gange om året, og så deltog hun i balletundervisningen. Hun havde ikke stiftet familie, computerverdenen var uoverskuelig for hende, og hun læste kun let tilgængelige artikler i kulørte blade.

Der havde næsten ikke været mænd i hendes liv. Der var en enkelt i hendes ungdom, men han faldt ikke i hendes mors smag – og blev forkastet. Og nu var det for sent! Alt for sent!

Fandtes der en mand, som ville nyde at kærtegne hendes fede, bulede mave eller grimme og misformede fødder? Som ville stryge hendes sparsomme, grå og uvaskede hår? Hun var realist, og værdsatte kaffe og kage mere end kærtegn fra en eller anden drukkenboldt. Men nogle gange gik hun til en massør på grund af rygsmerter og behovet for fysisk kontakt med mænds “kærtegn”.

Hendes faste massør var en ung mand i tyverne, en kunstner – eller mere præcist en billedhugger – som modellerede en skov af uhyggelige rumvæsner lavet af voks. Han arbejdede som massør med speciale i ældre damer, “gamle rosiner”, som han plejede at sige om sine klienter. Han arbejdede kun for at tjene penge, fordi kunsten ikke kunne brødføde, den unge kunstners jordiske legeme.

Han vidste ikke noget om, at de “gamle rosiner”, som lagde deres visne kroppe på hans briks, næsten følte orgasmer under den unge kunstners stærke og kraftfulde hænder. Han masserede altid sine klienter nøgne, fordi han var ligeglad med dem, og ikke mere så på dem som kvinder. Når han masserede deres furede kroppe, følte han ikke deres nøgne hud, men opfattede dem som levende modellervoks, lige som i hans fantasiskulpturer.

Nu sad den gamle ballerina på lædersofaen og tænkte på det, hun for nyligt havde opdaget om det gamle kastanjetræ i gården ved hendes hus. Hvert år i april sprang det ud med en sky af duftende “lys”. Og i september var træet tynget af brune frugter, som fugle og egern elskede at spise. Ballerinaen vidste helt sikkert, at dette træ, det eneste i hele byen, kunne tale med hende. Dette var hendes hemmelighed, som hun ikke ville dele med nogen.

Træ-miraklet blev åbenbaret for ballerinaen en dag, efter en stor frokost med medisterpølse, masser af hvidt brød, rødbeder og syltede agurker, som hun skyllede ned med bitter øl. Da hun havde “ædt” alt dette, fik ballerinaen en uimodståelig trang til at gå ned i gården. Hun klædte sig hurtigt på, gik ned af trappen og satte sig på bænken foran huset. Så faldt hendes blik, sløret af den fede mad og alkohol, på det høje, nøgne kastanjetræ, som stod midt i gården uden tegn på liv. Det var i slutningen af november, vinden blæste, og himlen var dækket med tunge, grålige skyer, fulde af efterårsgråd.

Hun sagde i træets retning: “Jamen, hvordan kan du stå her? Tror du ikke, jeg ved, hvor kold du føler dig? Er det ikke bedre for dig, at stå et eller anden sted i det sydlige Frankrig eller Grækenland? Kom hen til mig og sæt dig ned! Kan du ikke det? Eller vil du ikke?” råbte ballerina højt til kastanjetræet.

Og pludselig forekom det hende, at kastanjetræet rystede på “kronen”, og hun hørte – eller var det indbildning – at træet hviskede:

“Gør du nar af mig? Det er mig, som ser på dig hver dag! Og du siger, at jeg er ikke fri? Er du fri? Ja, måske er det slemt at stå her i gården i vinterenes kolde og mørke måneder, men jeg sover om vinteren. Du sover hele livet! Det bliver snart forår, og jeg vågner igen. Men hvad med dig? Hvornår vågner du op fra din tunge søvn?”

Ballerinaen rystede på hovedet. Hun var ikke parat til at lytte til træet, og hun tænkte, at det måske kun var den kolde vind, som susede i hendes ører. Hun gik tilbage til sin lille lejlighed på tredje sal, kravlede i en gammel flonels natkjole og lagde sig i sengen, selvom det var midt på dagen. Hun sov i tolv timer og vågnede først efter midnat. Det var mørkt, og månen skinnede gennem gardinerne. Hun tog sin frakke på og gik ned i gården igen.

I løbet af natten var der kommet sne, og kastanjetræet var pudret med hvide, kolde snefnug, som glødede rent og hvidt i mørket. Ballerinaen gik hen til kastanjetræet og klappede på stammen. Og igen syntes hun, hun hørte en hvisken i ørerne:

“Nu vil jeg fortælle dig, hvordan du skal leve dit liv! Og du skal bare lytte. Du har ikke nogen stærk vilje, vel?”

“Nej,” sagde ballerinaen ydmygt, “det har jeg ikke”. Og hun tænkte ved sig selv: “Lad mig høre hvad dette træ vil sige.”

“I morgen skal du ringe til din gamle veninde fra balletten, og du skal selv i gang med at undervise! Dette vil give dig livsviljen tilbage” Hviskede kastanjetræet videre.

Ballerinaen kyssede træets glatte, kolde bark og gik tilbage i seng. Om morgenen vågnede hun op med følelsen af, at hun skulle gøre noget vigtigt. Hun drak kaffe med en hvid bolle, smør og marmelade og ringede til sin gamle veninde, som for nylig havde åbnet en balletskole for børn.

“Kom og hjælp mig!” lød den muntre og velkendte stemme i telefonen.

En times tid senere nåede ballerinaen frem til venindens balletstudie. Hun så en elegant og moden kvinde, som var klædt i et velsiddende, blå jakkesæt, og som var parat til at give balletundervisning. Hendes hår var samlet smukt i nakken, øjnene strålede med en diskret makeup. Hun kiggede på vores ballerina, og så en overvægtig, grim og sjusket kvinde i posede bukser med lapper på knæene, og hår, som strittede ud til alle sider. Hun sukkede og sagde:

“Velkommen! Vil du hjælpe mig med at undervise begyndertrin til småbørnsgruppen? Du skal være den gode, smilende heks – børnene vil elske dig!”

Ballerinaen blev først fornærmet, men så tænkte hun lidt, og lige pludselig hørte hun igen en hvisken “sig JAAA!!!” Og et lille vindpust strejfede hendes ansigt. Var det kastanjetræet? Hun smilede barnligt og sagde: “Ja, hvornår skal jeg begynde?” “I aften” var det korte svar.

Ballerinaen kom en halv time før undervisningens start, og hun var meget spændt. Hun trådte ind i salen og frøs. Den første gruppe af små “sylfider” var i alderen fra 5 til 7 år. Børnene var allerede i balletkostumer med lyserøde tylskjoler og balletsko. De var klar til hendes lektion.

Hun gik hen og stillede sig foran det store spejl, smilede genert og sagde bestemt: “Er vi klar? Saml fødderne, ret ryggen, smukke og runde hænder – og vi starter: en-to-tre – pliér – en-to-tre – pliér!”

Børnene så på den mærkelige skabning, der flyttede sin kæmpe krop med elegance, som en stor elefant, og de begyndte at grine. Til deres overraskelse lo ballerinaen sammen med dem, og dette skabte med det samme en god, fælles stemning i salen. Lektionen var en succes, og ballerinaen følte kærligheden fra alle de sytten, lyserøde piger.

Om aften, da hun kom hjem, gik hun straks hen til kastanje træet i gården, omfavnede det og hviskede kærligt med lukkede øjne: “Tak, kære!”

En forbipasserende mand, rystede på hovedet og sagde tørt: “Du bør omfavne din mand, ikke det dumme træ, dit fjols!”

Hun hørte det, vendte sig om og sendte et varmt smil tilbage til den ukendte mand. Så gik hun op til sin lejlighed på tredje sal. Hun vidste, at nogle gange kommer svarene på livets spørgsmål ikke fra mænd eller kvinder – men fra nattehimmelen, fra bjergene, fra træerne, fra solen eller fra blomsterne, ja – fra alt levende omkring os! Det er kun et spørgsmål om at lytte godt efter. Og hun havde hørt svaret. Eller måske var det kun en illusion?

Piloten

Carl var født og opvokset i det kolde og regnfulde Skandinavien. Han havde blondt hår og blå øjne. Var høj og havde en kraftig, muskuløs krop. Han var pilot i SAS, fik en god løn og var glad for sit arbejde. Han rejste over hele verden og havde besøgt næsten hvert hjørne af vor lille, men behagelige planet.

Han tilhørte det internationale broderskab af piloter, der mødtes i barerne på de femstjernede hoteller, hvor de indlogerede sig ind imellem deres flyrejser. Her drak de øl, whisky og soda, og udvekslede nyheder. Samtalesproget var engelsk – dog med en speciel pilotaccent.

Mange af piloterne havde set hinanden før og kendte også hinandens navne. Det var jo de samme hoteller de besøgte år efter år. Det var hoteller, hvor vinduerne ikke kunne åbnes, ligesom i flyene, så al støj blev lukket ude. Men piloterne var vant til disse kunstige livsbetingelser. Faktisk følte de sig som noget særligt, ved at skulle opholde sig på de femstjernede “natkrisecentre”, hvor man oven i købet fik førsteklases morgenmad.

Carl var gift og havde tre børn – blonde, blåøjede skandinaviske, kønne og ikke for tykke. Hans kone havde arbejde som præst (eller måske mere korrekt – præstinde) i den danske Folkekirke efter en teologisk universitetsuddannelse.

Hun prædikede på søn- og helligdage for sine protestantiske sognebørn, der troede på den protestantiske Gud. Hun var klædt i en sort, lang kjole med en hvid pibet krave, der fik hendes hoved, med dets korte, let krøllede hår, til at ligne et blomkål på en tallerken. Hun gav menighedens medlemmer små, runde, sprøde nadverbrød i munden, som tegn på tilgivelse for alle de synder, de havde begået i den forgangne uge, og gav dem også altervin, sød portvin, skænket op i sølvbægre.

Men de kom igen og igen, måske fordi de glemte alt om deres løfter til Gud, eller måske fordi de kunne lide portvin. De sang protestantiske salmer med stor entusiasme, og anråbte den protestantiske Gud i deres kirker i håbet om, at han fandt behag i deres sange.

Til kirken hørte en præstebolig, hvor piloten og hans kone-præstinde – og deres børn boede vederlagsfrit, som et supplement til hendes løn. I Skandinavien får præster en fast løn, ikke af Gud eller af de sognebørn, der besøger Guds Hus meget uregelmæssigt, men af staten, som gennem skattesystemet sikrer eksistensen af en statsreligion med kirkebygninger, med præster (begge køn) og deres familier. Støtten gives dog kun til den protestantiske kirke – og Gud, som det skandinaviske system tror på.

Protestantiske kirker er beskedne, hvidmalede med enkle altre uden den overdådige udsmykning og gyldne statuer, man finder i katolske eller ortodokse kirker. Den er derfor billigere og mere overkommelige at holde, for det lille skandinaviske land med dets socialistiske tankegang.

Præsterne holder en årlig tre ugers ferie fra Gud. Den tilbragte piloten og hans familie i deres sommerhus i skoven, tæt på stranden. Piloten tog hver morgen en løbetur langs strandkanten, for at forberede sin slanke krop på den kommende arbejdsbelastning i luften, og hans kone tilbragte dagene liggende i en hængekøje, for at holde lidt afstand til Gud og sognet. Hun brugte fritiden til at nyde livet i skoven, og plukkede skovhindbær, som hun kogte sød marmelade af.

De havde arvet sommerhuset efter hendes far, der også havde været præst, men som også havde opsparet tilstrækkeligt mange penge i arbejdet for den protestantiske Gud til, at han havde kunnet anskaffe sig det lille sommerhus, ikke langt fra sandstranden.

Sådan levede de. Piloten fløj rundt omkring i verden med passagerer og deres bagage, og hans kone arbejdede i kirken efter de retningslinjer, som den store reformator Martin Luther havde indført – han kunne godt lide øl og ville ikke efterleve det katolske cølibat. Deres børn var godt opdraget, var høflige og gik i privatskole. Alt var fint, gennemarbejdet til mindste detalje, indtil en dag.....

Carl kom til New York og tog som sædvanligt ind på et femstjernet hotel i nærheden af JFK lufthavnen. Hotellet blev betalt af hans luftfartselskab, og efter et kort hvil og et opfriskende brusebad, gik han ned til hotellets bar, hvor der var piloter og kabinepersonale fra andre flyselskaber.

Han bestilte en dansk øl og satte sig ved et bord, hvor han så sin ven, den russiske pilot Alex. Efter Sovjet Ruslands sammenbrud blev alt hvad der kunne privatiseret, herunder det engang statsejede sovjetiske flyselskab, hvor Alex arbejdede. Nu skulle han fragte både russiske og ikke-russiske passagerer for et flyselskab, der havde arvet piloter og mekanikere fra det gamle, statslige system. Den eneste ændring var ansættelsen af nye stewarder og flere langbenede unge stewardesser.

Alex var en pilot med mange års erfaring. Han holdt af whisky og havde kone og to børn, og så drømte han om at købe et sommerhus i skoven. Men hans løn var ikke så høj som Carls, til trods for, at risikoen ved at flyve de gamle flyvemaskiner var meget højere end den risiko, Carl var udsat for. Carl fløj nemlig de forholdsvis nye amerikanske Boeings. I de senere år var der oftere flyulykker i Rusland end i andre lande, men Alex troede på en streng, russisk Gud og på St. Nicholas, der vågede over alle ortodokse rejsende og de maskiner, de rejste i. Dette forhold sammenholdt med hans russiske piloterfaring gjorde, at han følte sig i stand til at tackle enhver situation -både i luften og på landjorden.

Selv om de havde samme alder, så Alex meget ældre ud end sin skandinaviske kollega, og var et levende bevis på den turbulente historie, Rusland havde gennemlevet i de sidste tyve år. Han havde alt for tidligt fået grå tindinger, og et noget opsvulmet ansigt med tykke kinder, og lidt for mange rynker i sit runde, trætte ansigt.

Alex levede tappert livet fra dag til dag, og følte det som en udfordring, med hjemlandets prisstigninger og det daglige stigende pres fra kone og to børn, der krævede europæisk levevis i stedet for Ruslands spinkle og uforudsigelig levemåde.

Piloterne nippede af deres glas. Carl drak skandinavisk, let bitter øl, Alex skotsk whisky. De snakkede, men forsøgte at holde sig til rent faglige emner, for det meste om flyvninger. Ubemærket af dem sad der en anden gæst ved bordet. Carl havde set manden i baren flere gange, men aldrig talt med ham. Han havde et almindeligt, amerikansk udseende, og det var tydeligt, at han ikke var med i pilotklubben, men noget sagde Carl, at amerikaneren, til trods for at han ikke var pilot, alligevel kendte deres arbejde ret godt.

Han sad ved deres bord og bestilte amerikansk whisky. Servitricen bragte whisky-on-the-rocks og en tallerken med syltede oliven, og nikkede til amerikaneren, som til en ven. Han begyndte langsomt at nippe til sin drink. Han præsenterede sig som John og fortalte, at han var repræsentant for et flyselskab, der havde specielle, kortvarige fly opgaver.

Carl tænkte ikke på at få et andet arbejde, men var alligevel altid nysgerrig efter at høre om andre virksomheder og piloters arbejdsforhold. Man kunne jo aldrig vide: Måske ville han også en dag kigge sig om efter et nyt job, og så kunne det være praktisk at have kontakter. Men Alex var altid glad for nye eventyr, der stillede lettjente penge i udsigt, og muligheden for at blive rig efter at være undsluppet Ruslands ustabilitet og inflationens klør.

De spidsede ører og begyndte at lytte til John, der talte om den vanskelige, men realisable flyvning med en særlig last til Centralafrika. Lønnen ville være 1.000.000 kroner.

– Hvad er det for en last? Våben? – spurgte den alvidende og hurtigt opfattende Alex.

– Ja, våben – bekræftede John.

– Amerikanske? – spurgte Alex. Carl lyttede og sagde ingenting.

– Ja, amerikanske, men uden varemærker. Kun en flyvning er påkrævet, men med to landinger, fortsatte John.

– Nå, der sælges til begge sider? Spurgte – eller rettere gættede -Alex.

– Så sagde han:

– Hvem er den anden pilot?

John tøvede. Han ville ikke diskutere detaljer i nærvær af den tavse skandinaviske fyr. Carl forstod uden ord, at hans tilstedeværelse ikke var velkommen, og sagde farvel, da han skulle af sted med et tidligt fly næste dag. Alex blev alene tilbage med John.

Carl gik op på sit værelse, ringede ned og bestilte mad, og besluttede sig for at gå i seng. Han skulle af sted tidligt næste morgen, så han tog et brusebad og lagde sig på sengen og så amerikanske nyheder på TV. De omtalte sjældent de skandinaviske lande. Det interesserede ikke de amerikanske seere. Carl mærkede det lækre, nystivede sengetøj, og kort efter faldt han i en rolig, dyb søvn.

Carl vendte glad hjem til sin kone og sine børn, sin velkendte kirke, der i Skandinavien blev kaldt "Guds Skib", og sit lille, velorganiserede land med verdens højeste skatter og laveste kriminalitet. Han havde glemt alt om Alex, John, våben, krig og Afrika, og var vendt tilbage til sit lands og sin families små problemer.

Efter 2 uger vendte Carl atter tilbage til New York og indlogerede sig på det samme hotel, som efterhånden var blevet hans faste opholdssted, og han gik ned i baren. Der var flere piloter, han ikke kendte. De sad og drak ved bordene og ved baren. Han så ingen kendte ansigter, og satte sig til sidst på en høj barstol. Som altid bestilte han Carlsberg – skandinavisk øl, og begyndte langsomt at indtage den drik, som hans familie altid havde foretrukket.

Bartenderen stod ved siden af ham og tørrede glas af.

– Har du set Alex, den russiske pilot? – spurgte Carl bartenderen.

– Den russiske? Nej. Men det siges, at der er sket en ulykke, svarede bartenderen med et imødekommende smil.

– Du ved nok, hvad jeg mener – tilføjede han, og Carl spurgte ikke mere.

Han vidste, at sådanne våbeneventyr ofte resulterede i menneskelige tragedier. Piloterne fortalte hinanden historier om disse ulovlige, ikke-registrerede flyoperationer med våben, som var nødvendige og ønsket af de krigsførende, afrikanske lande. De historier var ligesom James Bond eventyr – men som oftest uden en “Happy End”.

Han kendte ikke de nøjagtige detaljer om Alex’ død, men kunne godt forestille sig, hvordan det kunne være sket. Den amerikanske våbenindustri – med mange milliarders omsætning – brugte alle midler til at udbrede moderne, ødelæggelsesvåben til hele verden. Forretningen gik godt, og indbragte den amerikanske økonomi kæmpemæssige tilskud. Men i toppen af denne forretning sad krigsgale mennesker, for det meste mænd, der forsøgte at bevise overfor hinanden, at det er våbenmagt, der styrer verden.

Afrika var en god aftager af amerikanske våben, og den amerikanske våbenindustri havde brug for landet som afsætningsmulighed for sin produktion. Den amerikanske hær anskaffede nye, mere avancerede våben, og de gammeldags våbentyper blev solgt til andre, mindre udviklede og mindre civiliserede lande.

Tidligere krigedes de afrikanske stammer om land og kvæg med spyd, hvis pilespidser var dyppet i gift. De amerikanske våben gjorde det meget lettere. Så kunne de slå hinanden ihjel med amerikanske og russiske våben og alligevel føle livets spænding i kampens hede.

Fødselskontrol for kvinder og prævention var ikke tilladt på det afrikanske kontinent på baggrund af deres religion og kultur. Til gengæld var polygami anerkendt, hvilket forhindrede kontinentets beboere i at uddø.

Afrika er meget rig på forskellige mineraler, og afrikanerne betaler for våbnene med de små, lyse, gullige sten, som der er så mange af. De kaldes i Afrika for de “blodige diamanter”.

Når disse kommer til Europa, slibes de som regel i Antwerpen, hvor verdens største diamantsliberier findes, og hvor

jøder giver stenene form og glans, og videresender dem til det globale marked. I mange århundreder har jøderne kendt til diamanternes værdi, som verdens stærkeste krystaller, som smykker fingre og halse på unge og gamle, respektable medlemmer af verdenssamfundet, som et bevis på velfærd og rigdom.

Alex havde uden tvivl underskrevet en kontrakt om levering af amerikanske våben uden varemærker, hvor ti procent af lønnen blev betalt kontant før flyvningen, og resten af beløbet – i de blodige, rå og uslebne diamanter – efter levering af våben til krigsgale afrikanere. Uden tvivl blev hans fly skudt ned af afrikanerne selv – det skete alt for ofte – og i rapporter om tilfælde af ikke-registrerede flyvninger, dukkede flyet og piloten ikke op i offentlige statistikker.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.